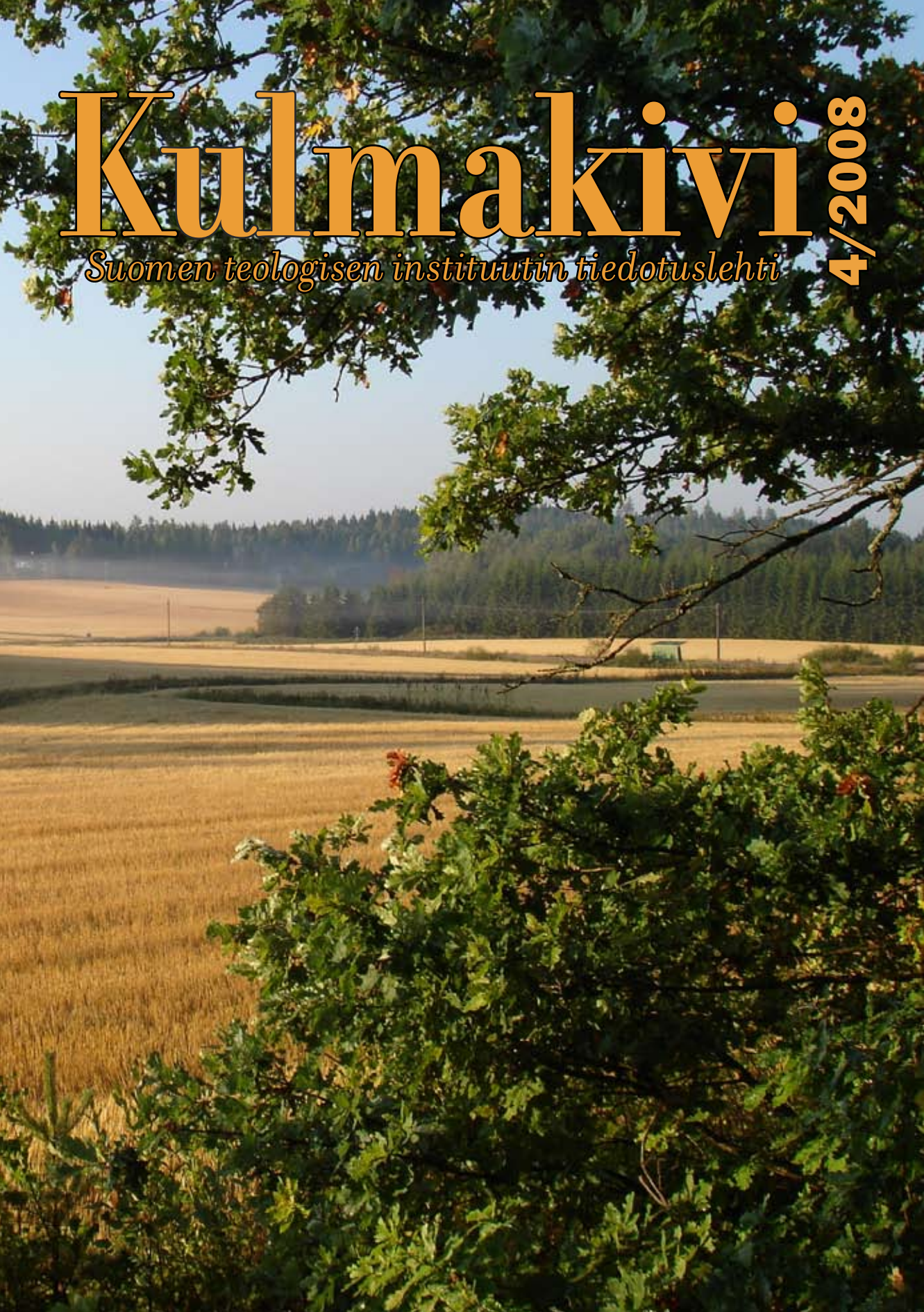

Kulmakivi

Suomen teologisen instituutin tiedotuslehti

4/2008

PÄÄKIRJOITUS

Kirkko kirkossa

Viime aikoina olen eri yhteyksissä törmännyt ilmaisuun ”kirkko kirkossa”. Olen seurannut anglikaanisten kirkkojen keskusteluja ja erityisesti ns. Lambeth-kokouksen valmisteluja. Lambeth Conference on kaikkien anglikaanisten piispojen tapaaminen. Konferenssi on luonteeltaan keskusteleva, mutta sitä pidetään tärkeänä suuntaa antavana kokouksena. Kokouksia pidetään kerran 10 vuodessa.

Tämän vuoden kokoukseen jäi yli 300 piispaa saapumatta. Anglikaanisissa kirkkoissa keskustellaan samoista aiheista kuin Suomessakin, eli naispappeudesta ja varsinkin naispiispuudesta, homoseksuaalisuudesta ja varsinkin siitä, voiko rekisteröidyssä parisuhteessa elävä toimia pappina tai piispana. Kuten tunnettua, amerikkalainen piispa, jolla on lapsia edellisestä liitostaan, on rekisteröinyt parisuhteensa toisen miehen kanssa. Monet seurakunnat ovat reagoineet hyvin voimakkaasti ja jopa pyytäneet afrikkalaisista piispaa toimimaan amerikkalaisen hiippakunnan piispana.

Monet anglikaanisen kirkon piispat, papit ja maallikot ovat turhautuneet eivätkä ole halunneet mennä Lontoon kokoukseen. Sen sijaan he tapasivat kesällä Jerusalemissa, missä pidettiin ns. GAFCON-konferenssi (The Global Anglican Future Conference). GAFCON-konferenssin piispat, papit ja maallikot koros-

tivat, että kirkko on saanut tehtävän, Jeesuksen lähetyskäsken, jota varten kirkko on olemassa. Evankelioiminen ja lähetystehtävä ovat kirkon ykkösprioriteetteja. Samalla korostettiin myös, että kirkko ei saa hyväksyä toisenlaista evankeliumia (Gal. 1:6). Kirkon pitää päinvastoin aktiivisesti huolehtia siitä, että harhaopit torjutaan ja että pidetään kiinni raamatullisesta, apostolisesta evankeliumista. Edelleen halutaan, että kirkon seksuaalietiikka ja avioliitto-oppi ovat selkeästi kristillisiä.

On sanottu, että anglikaanisessa kirkossa on syntymässä kirkko kirkossa. GAFCON-konferenssissa puhuttiin anglikaanisen kirkon kriisistä. Kirkko hyväksyy toisenlaisen evankeliumin eikä torju väärää oppia (Gal. 1:6–). Kirkko ei voi hyväksyä yhteyttä sellaisten väripiispojen ja pappien kanssa, jotka hyväksyvät ja julistavat toisenlaista evankeliumia eivätkä pidä kiinni apostolisesta sanomasta. Kirkko ei aktiivisesti puutu väärään oppiin vaan hyväksyy, että sen piirissä julistetaan väärää evankeliumia.

Vaikka muodollisesti kuulutaan samaan kirkkoon, ovat erimielisyydet melko merkittäviä.

Englannin kirkon kakkosjohtajan, John Sentamunin mielestä Englannissa kokoontuneen anglikaanisten kirkkojen konferenssin tärkeimmän viestin pitäisi

olla: "Sitoutukaamme YK:n vuosituhatta-voitteisiin." Vaikka aidsin ja muiden sairauksien torjuminen on tärkeä tehtävä ja vaikka pitääkin satsata lasten ja nuorten koulutukseen, ekologiaan jne., kirkon varsinainen tehtävä on evankeliumin julistaminen kaikille luoduille.

Kirkko kirkossa. Pelkään, että kehitys menee meilläkin yhä enemmän siihen suuntaan. Kun kirkossa ei pidetä kiinni Jumalan pyhästä sanasta vaan hyväksytään toisenlainen evankeliumi, ei voi enää olla reagoimatta. Mielestäni on selvästi nähtävissä, että monien kirkkomme jäsenten mielestä raja on tulossa vastaan. Ei haluta hyväksyä homoparien siunaamista. Ei hyväksytä myöskään sitä, että jotkut papit tekevät mitä tahansa piittaamatta siitä, mitä Raamattu ja kirkko opettavat. Eikä sitä, että toiset papit joutuvat jättämään virkansa, vaikka heidän kantansa ei ole muuttunut

siitä, kun he aloittivat pappeina. Kirkon epäselvä sanoma ei sytytä. Kaikki käy, keskeistenkin uskonkappaleiden kieltäminen.

Näin ei voi jatkua.

Anglikaaniset veljet ja sisaret korostivat Jerusalemissa pitämässään kokouksessa Jumalan sanan auktoriteettia, harhaoppien torjumista ja evankeliumin julistamisen tärkeyttä maallistuvassa maailmassa.

Kirkko kirkossa ei välttämättä tarkoita uusien rakenteiden muodostamista. Kirkko on ennen kaikkea yhteyttä Kristukseen ja toisiin kristittyihin.

Siihen kirkkoon haluan kuulua.

29.8.2008
Henrik Perret

KIITOS STI:N TYÖN TUKEMISESTA

Lämmin kiitos kaikille STI:n ystäville, jotka jaksatte tukea toimintaamme vuosi toisensa jälkeen! STI toimii lähes täysin työn ystävien tuen varassa. Kulut ovat jatkuvasti nousseet, joten tukijäsenmaksut ja ylimääräiset lahjat ovat todella tarpeen.

Tukijäsenmaksun on elokuun loppuun mennessä maksanut 60 % tukijäsenrekisterissä olevista. Lähetämme lokakuun alussa kirjeen niille, joilta emme ole saaneet tänä vuonna maksua. Tukijäsenmaksu on 35 euroa, opiskelijoille 10 euroa. Kulmakiven osoitetarran oikeassa yläkulmassa on kunkin oma viite, jota toivomme käytettävän kaikissa tukimaksuissa.

Jumala kaikkia esirukoilijoita ja tukijoita siunatkoon!

Pohjoismaisten sisarlaitosten johtajat kokoontuivat kesällä STI:ssä

Pohjoismaisten vieraiden käynti STI:ssä muistuttaa siitä, että monissa maissa on meidän instituuttimme kaltaisia oppilaitoksia. Näillä kaikilla on saman tyyppinen historia, ja monet laitoksista ovat syntyneet jo ennen STI:n perustamista. Ne ovat siten olleet myös esikuvia suomalaisen instituutin perustamiselle.

Kohti pappisseminaareja

Ruotsissa toimii Göteborgin seurakuntatiedekunta (Församlingsfakulteten i Göteborg, FFC). Sen toimintaperiaate on sama kuin meillä. Teologian opiskelijoille annetaan ylimääräistä koulutusta kutsumustietoiseen julistustyöhön. Upsalassa on lisäksi roseniolaisen liikkeen vanhempi Johannelundin teologinen korkeakoulu (EFS), jolla on oikeus antaa yliopistossa hyväksyttävää koulutusta tuleville teologian maistereille.

Tanskassa on kaksi laitosta. Kööpenhaminassa toimii Tanskan Raamattuinstituutti (Dansk Bibel-Institut), joka niin ikään toimii lisäopetuksen antajana. Århusissa puolestaan on seurakuntatiedekunta (Menighedsfakultetet), jolla on jo väylä maisteriopetuksen antamiseen. Eri maissa ja eri laitoksissa on siten erilaiset mahdollisuudet toimia varsinaisena seurakuntatiedekuntana. Luonnollisesti kunkin maan luterilaisella kirkolla on lopulta ratkaiseva asema siinä, hyväksytäänkö valmistuneet opiskelijat pappisvihkimykseen. Tanskassa tämä on mahdollista, Ruotsin FFC:ssä taas ei.

Lähetyskoulutus tärkeää

Norjasta löytyy Pohjoismaiden vanhin seurakuntatiedekunta, Oslon MF (Menighetsfakultetet). Se täyttää tänä vuonna sata vuotta. Vaikka MF on herätyskristittyjen perustama, se on vuosikymmeniä ollut maan suurin pappisseminaari, josta on siten tullut eniten pastoreita Norjan kirkkoon.

Tämän lisäksi Norjassa on kaksi lähetyskorkeakoulua. Suurempi näistä on Stavangerin lähetyskorkeakoulu (MHS) ja pienempi on vähitellen kasvussa ollut Fjellhaugin lähetyskorkeakoulu (Fjellhaug Misjonshøgskole).

Nämä laitokset kouluttavat ennen kaikkea lähetystyöntekijöitä, mutta niilläkin on mahdollisuus antaa maisterikoulutusta.

Pappisseminaari vai yliopisto?

Kaikissa maissa nämä seurakuntatiedekunnan kaltaiset laitokset ovat syntyneet yhdestä ja samasta tarpeesta. Kukin niistä on perustettu vastareaktionä yliopiston radikalisoituneelle koulutukselle. Toisaalta yliopiston opettajien teologiaa on pidetty niin maallistuneena, että sen ei enää ole ajateltu edustavan luterilaista teologiaa. Toisaalta on menetetty luottamus siihen, että yliopisto kouluttaisi maistereista lain ja evankeliumin julistajia. Nuorilla tulee olla mahdollisuus saada tukea antava ja rohkaiseva koulutus Jumalan valtakunnan työhön.

Pohjoismaisten vapaiden teologisten oppilaitosten johtajien kokous pidettiin STI:n tiloissa juhannusviikolla. Kuvassa vasemmalta: Kenneth Ellefsen (Fjellhaug) ja Jan Ove Selstø (Fjellhaugin rehtori), Børge Haahr Andersen (Dansk Bibel-Institutin rehtori), Ingolf H Pedersen (Århusin Menighedsfakultetin rehtori) Torben Kjær (DBI), Johannes Hellberg (Församlingsfakulteten i Göteborg) Henrik Perret ja Rune Imberg (Församlingsfakultetenin rehtori)

Tämä ero on Suomessakin olennainen. Tällaisten instituuttien esittämä kritiikki ei perustu siihen, että akateeminen tieto olisi ongelmallista tai ajattelu sekä tutkimus vaarallista. Se perustuu yksinkertaisesti siihen, että ihminen ei pelastu järkeisuskolla. Seurakunnat eivät tarvitse uskonnollisten asioiden asiantuntijoita, vaan julistajia. Pastorin tehtävänä on julistaa armoa ja Kristuksen veren evankeliumia. Muuten ihmiset jäävät syntiensä valtaan, lakihenkisen uskonnollisuuden vangeiksi ja ilman anteeksiantamusta.

Timo Eskola

Onko historia kiveen hakattu?

Vieraana British Museumissa

Kun Raamatun tutkija pääsee käymään Lontoon kuuluisassa British Museumissa, elämys on omaa luokkaansa. Britannian suurvalta-aikana museoon on hankittu suunnaton määrä antiikin ajan löytöjä. Lähi-idästä paikalle on laivattu tonneittain esineistöä patsaista aina kuninkaiden muistokiviin. Museossa historia on käsin kosketeltavasti läsnä.

Ehkä merkittävimpana antiikin löydöistä voitaisiin pitää Sanheribin savitaulua, niin kutsuttua Taylorin prismaa. Kuusikulmaisen, savisen prisman jokaiselle sivulle on kiilakirjoituksella kirjoitettu Assyrian kuninkaan Sanheribin urotekoja. 700 vuotta ennen Kristuksen syntymää, eli kuningas Hiskian ja profeetta Jesajan aikoina, Sanheribin joukot marssivat Israeliin ja alkoivat vallata kaupunkreja.

Hiskia häkissä

Sanheribin savitaulussa kerrotaan, miten Assyrian kuningas kukisti kapinoivat aluehallitsijat ja nousi lopulta Jerusalemiä vastaan. ”Hiskian itsensä minä telkesin Jerusalemiin, hänen kuninkaalliseen kaupunkiinsa, kuin linnun häkkiinsä.” Samat tiedot löytyvät Raamatusta (2. Kun. 18). Kaupunki joutui saarroksiin.

Profeetta Jesaja antoi Hiskialle kuitenkin Jumalan lupauksen: ”Minä suojelen tätä kaupunkia, minä pelastan sen itseni vuoksi ja palvelijani Daavidin tähden.” (Jes. 37). Israelin kansa joutui kyllä kokemaan paljon ahdistuksen aikoja, mutta toisin kuin pohjoiset alueet Galilea ja Samaria, Jerusa-

lem säästy Assyrian ruoskalta. Raamatussa annettu selitys on innostava: kaupunki säästettiin tulevan Messiaan, Daavidin pojan tähden.

Hiskia joutui toki maksamaan ankarat verot Sanheribilille. Poliittisesti hän hävisi sodan. Jerusalem kuitenkin pelastui. Sen valloittamisesta ei kaiverrettu seinätauluja. Sen sijaan Sanheribin palatsista Ninivestä on löytynyt suuria reliefejä, joissa kuvataan rannikolla sijainneen Laksin kaupungin valtausta. Nuo seinätaulut on niin ikään siirretty British Museumiin.

Tutkija British Museumin lumoissa.

Raamattu ja arkeologia

Julkisuudessa toisinaan kiertelevät väitteet Vanhan testamentin epähistoriallisuudesta ovat perin kummallisia. Antiikin tutkijat toki myöntävät, että Raamatun kirjoittajilla on oma erityinen näkökulmansa kirjoittamiseen. Teksteissä on paljon toiveita ja teologiaa. Mutta historialliset yksityiskohdat pitävät yleensä yhtä arkeologisten löytöjen kanssa.

800-luvun tapahtumista kertoo mm. Nimrudista löydetty Musta obeliski. Siinä Assurian kirjurit selittävät Omrin kuningassukuun kuuluneen kuningas Jehun veronmaksua (vrt. 2. Kun. 9). Raamatussa kuvattu hurja Jehu tunnetaan myös Meesan kivistä, jota säilytetään Louvressa (enkä päässyt sitä siis näkemään). Kuningas Ahab, Omrin poika, mainitaan puolestaan Salmanassar III:n kivessä eli stelassa yhdessä Syyrian kuningas Ben-Hadadin kanssa.

Taylorin prisma

Historia innostaa

Raamatun historia on siten tietyiltä osilta kiveen hakattu. Kyse on tietenkin vain pienistä yksityiskohdista. Useimmat Vanhan testamentin kertomuksista ovat itsenäisiä, kuten kaikkien muidenkin maiden historialliset dokumentit. Mielenkiintoista on kuitenkin se, että kun nämä eri maiden kertomukset kohtaavat, niiden yksityiskohdat ovat yhtäpitäviä.

Ajattelen, että arkeologian tai historian tehtävänä ei ole uskotella kenellekään Raamatun historiallisuutta tai epähistoriallisuutta. Sen sijaan antiikin ajalta olevat muistokivet ja dokumentit tuovat historian konkreettisella tavalla tähän päivään. Tutkijaa ne innostavat aina uudelleen vanhan historian pariin ja sitä kautta tekstien tutkimisessa tehtävien löytöjen äärelle.

Timo Eskola

Kulmakivi 4/2008

Jumalanpalveluksesta voimaa arkeen

Riikka ja Samuli Korpinen lapsineen ovat asuneet viime vuodesta lähtien Riihimäellä, joka on ollut hyvä kompromissi Riikan Hämeenlinnassa ja Samulin Helsingissä sijaitsevien työpaikkojen välillä. Kotiutumista on helpottanut hengellisen kodin löytyminen Hämeenlinnan Luther-säätiön Matteus-yhteisöstä.

”Jumalanpalveluksen merkitys on valtava perheen jaksamisen kannalta. Siellä toteutuu rukous, Jumalan sana, armonvälineet ja yhteys muihin kristittyihin, jotka kaikki hoitavat ihmistä ja uskoa eri tavoin. Jumalanpalvelus ei olekaan meille vain paikka, jossa käydään, vaan se on hengellisen elämän kivijalka. Lepopäivän pyhitys on iso siunaus, joka auttaa jaksamaan”, Riikka pohtii.

”Elämä on joskus kovaakin ja täynnä muutoksia, mutta on turvallista, että jumalanpalvelus ja muuttumaton liturgia tuovat turvaa ja pysyvyyttä elämään. Uskossa selviytyminen tarvitsee hoitoa, ja jumalanpalveluksesta saa kaiken, mitä siihen tarvitaan.”

”Itselleni usko merkitsee koko elämän perustaa. Olisi vaikeaa elää ilman sitä toivoa, jonka kristinusko meille tarjoaa. Kun itse menetin isäni pari vuotta sitten hyvin äkillisesti, nousi rakkaimmaksi raamatunkohdaksi Johanneksen evankeliumin luvun 21:4 : `Aamun koittaessa Jeesus seisoi rannalla.` Kuva ylösnousseesta Jeesuksesta seisomassa rannalla antaa lohdullisen luotamuksen siihen, että tapaan isäni vielä. Ylösnousemuksen aamu on edessämme.”

Kristillinen kasvatus haasteena

Riikka iloitsee siitä, että perheen kolme lastakin ovat tottuneet siihen, että sunnuntai on erilainen päivä kuin muut päivät viikossa.

”Nykyisin ei ole helppoa kasvattaa lapsia kristityiksi. Ympäröivä maailma, koulut ja harrastukset eivät tue sitä, ja kristillisten arvojen oppiminen onkin yhä enemmän kodin varassa. Vanhempien, isovanhempien ja kummien rooli kristittyinä kasvatelijoina on yhä tärkeämpi. On hienoa, että lapsille jumalanpalvelus on itsestäänselvyys. Siellä meille tarjoillaan valmis pöytä uskon aarteita.”

”Kotona pyrimme olemaan lapsille hyvänä esimerkkinä. Kun meille puolisoina tulee riitaa, pyrimme sopimaan sekä pyytämään ja antamaan anteeksi lasten kuullen. Meitä vanhempia ilahduttaa se, että lapset ovat ottaneet jokailtaisen raamatunluvun ja rukouksen tavakseen. Nyt he ovat muistuttamassa meitä vanhempia siitä. Jouluna opetamme lapsille antamista eikä vain saamista. Turussa asuessamme Luther-kirkolla oli adventtina lastentempaus, jossa lapset saivat lahjoittaa jonkin oman lelunsa Inkerin varattomille lapsille. Näimme luopumisen tuskaa, mutta myös lasten syvää iloa siitä, että he saivat antaa omastaan.”

Naisena seurakunnassa

Riikka on kiitollinen siitä, että on saanut jumalanpalvelusyhteisössä oppia omasta

itsestään ja naiseudesta seurakunnassa. Hän on ottanut Matteus-yhteisössä vastuuta mm. pyhäkoulutyöstä.

”Olen saanut syvän varmuuden siitä, että naisen paikka ei ole papina. On ollut tervehtyttävää oman naiskuvan kannalta oppia naisten ja miesten erilaisuudesta. Naisilla ja miehillä on molemmilla oma tärkeä roolinsa seurakunnassa. Raamattupiirissäni, jossa käy monen ikäisiä ja eri elämäntilanteessa olevia naisia, olen saanut oppia paljon hengellisen äitiyden merkityksestä ja toteuttaa sitä itsekin. Se on valtavan tärkeä rooli. Tämän hetkisestä kirkollisesta tilanteesta, jossa naisen ja miehen roolit ovat sekoittuneet, olen hyvin surullinen. Se ei ole helppoa naiselle eikä miehelle, jos kaikki erilaisuus häivytetään”, seurakuntalehtorin vihkimyksen saanut Riikka pohtii.

Riikalla on ollut kutsumus tehdä hengellistä työtä. Valmistuttuaan teologisestatiedekunnasta hän on toiminut mm. Evankeliumiyhdistyksen opiskelijatyöntekijänä, Sanansaattajien toimittajana ja Porvoon suomalaisen seurakunnan lehtorina. Riikka sai kesällä

uskonnon ja psykologian lehtorin viran Hämeenlinnasta.

”Opettajan työ ei ollut itselläni ensimmäisenä mielessä, mutta se alkaa olla naisteologille viimeisiä oljenkorsia saada toteuttaa omaa kutsumustaan”, Riikka toteaa.

”Työ kristittyinä opettajana on välillä hyvin ristiriitaista, sillä nuoret ovat nykypäivänä vieraantuneet kristinuskosta, eikä opetuksessa saa julistaa kristillistä uskoa. Tärkein asia, mitä voin tehdä, on rukoilla oppilaiden puolesta ja itselleni viisautta opetukseen. Toivon, että Jumala voi toimia minusta huolimatta ilman, että minun täytyy rikkoa opetussuunnitelmia”, Riikka huokaa.

Nyt Riikka on jäänyt hoitovapaalle opettajan työstä. Matias-esikoinen on syksyn kotona ja ekaluokkalaisten Luukaksen ja eskarilaisen Liinan päivät ovat lyhyitä. Riikka on myös toiminut Evankeliumiyhdistyksen ilmaisen Gladiolus-verkkolehden toimitussihteerinä ja STI:ssä hallituksen jäsenenä vuoden alusta lähtien. Hän kehuu STI:tä innostavasta ja rakentavasta ilmapiiristä.

”STI on upea yhteistyöelin eri järjestöjen välillä. Se on myös tärkeä paikka opiskelijoille. Itsestäni oli hienoa mennä opiskeluaikoina STI:hin lukemaan tenttiin ja päiväkahvihuoneeseen.”

Mariliina Metsävirta

Kylväjiä ja tuhlaajapoikia

STI:n syksyn ohjelma keskittyy ymmärrettävästikin Raamattuun. Instituutin tavoitteena on opettaa raamatullista teologiaa tuleville papeille ja Jumalan valtakunnan työntekijöille. Siksi ohjelmasta löytyy niin luentoja Jeesuksen vertauksista kuin perehtymistä Raamatun tutkimuksen vaikeisiin kysymyksiin.

Lisäksi nuorten kanssa pohditaan ajankohtaisia luterilaisen teologian ongelmakohtia. Tällä hetkellä ei kirkossa ja teologiassa olla lainkaan yhtä mieltä siitä, mitä luterilaisuus ja luterilainen opetus sisältävät tai tarkoittavat. Erilaiset näkemykset pelastuksen perusteista, moraalista tai lähetystyön oikeutuksesta tuottavat myös erilaisia käsityksiä siitä, miten kirkossa tulisi toimia. Luentosarjoja seuraamalla on mahdollisuus kaikessa rauhassa etsiskellä perusteita omalle näkemykselle.

Suomen teologinen instituutti

Syksy 2008

SYYSKAUDEN AVAJAISET
keskiviikkona 10.9.2008

klo 16-18 Miksi kirkosta erotaan?
Keskustelemassa professori Jouko Talonen ja tuomiorovasti, teol. lis. Matti Poutialanen

klo 19.00-19.15 Kirjaleppuutot ja kahvitarjoilu
Loput kiejat millä toivota ja perjantaina. Tule tekemään löytöjä!

[WWW.TEOLINST.FI](http://www.teolinst.fi)

MAANANTAI	KESKIVIIKKO	MUUTA OHJELMAA STISSÄ	Ohjelma toteutetaan yhteistyössä Kirkkopöytäkirjan Opintokeskuksen kanssa.	
Heprean preppauskurssi Matti Lajppäist, TL klo 16-18, 22.9.-24.11. (ei 20.10.)	Luther tänään päivän polttopöytässä (D II) klo 16-18 17.9. Mistä nousi luterilainen käsitys katekeesi. Antti Laato, prof., TT 14.9. Mitä sanoo vanhuuskattausoppiasta? Kertomuksen näkökulmasta Matti Väisänen, TT 8.10. Mitä sanoo vanhuuskattausoppiasta: nain-tulkinta. O-P. Väisänen, dos. 8.10. "Kahden korin teologia". Laifer ja oppien muuttaminen Olli-Pekka Väisänen, dos., TT 15.10. Luther, regimeuttoppi ja lähetys. Johani Kotivirta, TM		FUKSIAISET maanantaina 15.9. klo 18	TIISTAI
Eksegetiikan vaikeat kysymykset klo 12.30-14.16.9.-14.10. erit. 2. vuosikursin opintoharjoille Timo Eskola, dos., Eero Junkkara, TT, Henrik Perret, TM	Onko kaikki vain vertausta? (R) klo 16-18 29.10. Viisitarhaa kehoittanut vuokraaja Timo Eskola, dos., TT, FM 5.11. Pura ilman viikoreista Sig-Ofel Formanous, TM, FM 11.11. Samarialainen, joka ei ollut laupias Lauri Thorein, dekaani, TT 19.11. Kylväjiä pyhä maa ja paha maa Henrik Perret, TM 26.11. Tuhlaajapoijasta tieteilijästä Vesu Ollilainen, TT	Kontekstuaalisuus Raamatussa ja lähetyksessä torstaina 2.10. klo 14-16 Eero Junkkara, TT	TIISTI-seura kokoontuu STI:n tiloissa ma 15.9., 6.10., 3.11. ja 1.12. klo 16.15-18. Seura toimii luterilaisen katekeesi- ja kristillisuuden keskeisalueina. Tilaisuuksien maksut kassalle yrittäen.	Priscilla-päivä Isottaana E.11. klo 11-16.30
Fuksifoorumi klo 14-16 (klo 17 ja klo 18 klo 14) 16.9.-18.11. (ei 21.10.) Timo Eskola, Henrik Perret Nykyisille ja entisille fakseille tarkoitettu haasto- ja keskustelufoorumi	KESKIVIIKKO	Mongolityön teologisia ja muita haasteita torstaina 16.10. klo 14-16 Janne Siirinen, TM	OHJELMAA MUUALLA Timo Eskola dozenttiluentoja: Uuden testamentin narratiivisen teologian perusteita: näkökulma eksegetiikan ja degramatiikan vuoropuheluun yleisönsessio maanantaisin klo 14-16 22.9.-1.12. (ei 20.10.). U. 40. sidi 2.	Teologiset opintopäivät Suomen Raamattututkimus 6.-8.11.2009 Viikkona 2008. emeritusprofessori Oswald Bayer Saksasta
Keskiviikkon Eksegetiikan vaikeat kysymykset jatkuu 2. periodilla klo 12.30-14.29.10.-26.11. Timo Eskola, Henrik Perret	PERJANTAI	Teksti ja konteksti torstaina 30.10. klo 14-16 Rakoor (TT) ja Mijsa Ranning (FM), Ismael Rasmussen maan merkitys Raamattun tekstin ymmärtämiseksi	Mooses on Mooses.	Teologiset opintopäivät Suomen Raamattututkimus 6.-8.11.2009 Viikkona 2008. emeritusprofessori Oswald Bayer Saksasta
	Areena klo 14-16, 26.9., 17.10. ja 21.11. Alustaa ja keskustelua ajankohtaisista aiheista	Luther-päivä: debatti vanhurskauttamisesta maanantaina 10.11. klo 16-18 Emil Anton ja Wille Haaviksen	Miten tehdä hyvä gradu torstaina 20.11. klo 14-16 Timo Eskola Viikkoja tekemään tekemisenä. pohdinnankäsitteistä ja ongelmista.	HARTAUS JA KAVUT STI:läisiä joka päivä klo 16

OPISKELIJAN SUUSTA

Maasta sinä olet tullut, maaksi sinun pitää jälleen tulla. Jeesus Kristus, Vapahtajamme, herättää sinut viimeisenä päivänä.

Hautaan siunaaminen on usein ollut minulle erityisen puhutteleva tilaisuus. Siinä jos missä ollaan kasvotusten kristinuskon totuuksien kanssa. Turhat puheet saavat väistyä kuoleman edessä. Kristillinen toivo on kirkkaimmillaan synkkyiden keskellä – pastori julistaa kuolleelle: ”Jeesus Kristus herättää sinut viimeisenä päivänä”.

Tuo on rohkeasti sanottu. Jos pastori ei puhuisi totta, nuo sanat tuntuisivat jopa röyhkeiltä omaisten surun keskellä. Kuoleman todellisuus pakottaa pohtimaan myös omaa valmistautumista hengellisen työn tekijäksi. Millainen teologia antaa kestäviä eväitä tulevaan työhöni?

Jos Kristuksesta saarnataan, että hän on noussut kuolleista, kuinka muutamat teistä saattavat sanoa, ettei kuolleitten ylösnousemusta ole? —

Sillä jos kuolleita ei herätetä, ei Kristuskaan ole herätetty. Mutta jos Kristus ei ole herätetty, niin teidän uskonne on turha, ja te olette vielä synneissänne.

1. Kor. 15:12, 16–17

Akateemiseen tutkimukseen mahtuu aina niitä, jotka tahtovat selittää teologian ilman Jumalaa. Toisenlainenkin teologia voi kuitenkin olla akateemista. Teologinen instituutti on ollut minulle tärkeänä tukena opinnoissani, ja erityisesti se on tukenut valmistautumistani teologin tehtäviin kirkon palveluksessa.

Myös teologin luokse on tullut *theos een ho logos*, Sana joka oli Jumala. Raamatun ilmoituksen varassa hän voi yhdessä kristillisen seurakunnan kanssa iloita: Kristus on noussut kuolleista, esikoisena kuoloon nukkuneista, ja nyt hän itse on meidän vanhurskautenamme!

teol. yo Juhana Pulli

Miksi nyt perustetaan kirkkoja?

Elämme murroksen aikoja. Ihmiset eroavat kirkosta kaikkialla länsimaissa – myös Suomessa. Teologiset riidat repivät niin seurakuntia kuin kirkon johtoa. Maalliset vallankäyttäjät vaativat kirkkoa muokautumaan yhteiskunnan vapaamielisiin moraalikäsitteisiin.

Tampereella karismaatikot tekivät pesäeron luterilaisuuteen ja perustivat oman kirkon. Nokia Missio järjestäytyy ainakin osaltaan kirkkokunnaksi. Mihin olemme menossa?

Kirkko ja tunnustus

Tampereen tie ei taatusti ole helppo. Nähdäkseni Nokia Mission ydinryhmällä ei ole valmista kirkkokäsitystä (he puhuvat solutyöstä), ei virkakäsitystä (vaan ns. karismaattinen johtajuus), ei sakramenttinäkemystä (ei sitouduta luterilaiseen kastekäsitykseen) eikä yhtenäistä pelastusoppia (esim. kysymys vapaasta tahdosta). Yhteisen tunnustuksen laatiminen näillä ehdoilla ei tule olemaan yksinkertaista, jos mukana on ainoatakaan luterilaista.

Kuitenkin kirkkokunnan vastuut ovat aina instituution tason vastuita. Jokainen kirkko joutuu pakostakin laatimaan oppiperustansa. Tämä tulee varmaankin vielä kerran erottelemaan jyvät akanoista – ja sanon tämän aivan ilman sarvia ja hampaita. Käytännössä vain on niin, että jokin näkemyksistä on valittava, ja silloin myös keskinäiset erimielisyydet nousevat esille.

Mitä kirkolla tarkoitetaan

Jos nykyisestä kirkosta aikoo erota, pitäisi olla käsitys siitä, mitä Tunnustuskirjat sanoo kirkosta. Ensinnäkin kirkko on yleinen ja yhteinen Kristuksen ruumis: ”jotemme

käsittäisi sitä tiettyjen kansakuntien ulkoiseksi laitokseksi, vaan pikemminkin siten, että se sulkee piiriinsä kaikkialle maailmaan hajaantuneet ihmiset, jotka ovat yhtä mieltä evankeliumista, joilla on sama Kristus, sama Pyhä Henki ja samat sakramentit.” (Puolustus 7).

Tämä yksi, pyhä kirkko on ”pyhien yhteisö (*congregatio sanctorum*), jossa evankeliumi puhtaasti julistetaan ja sakramentit oikein toimitetaan”, kuten kuuluisa määritelmä Augsburgin tunnustuksessa sanoo. Kirkkoa ei siten määritä ensisijaisesti ulkonainen laitos eikä organisaatio. ”Me näet myönnämme, että teeskentelijät ja jumalattomat tämän elämän aikana elävät seurakuntaan sekoittuneina ja ovat sen jäseniä sikäli, että heillä on ulkonainen yhteys kirkon merkkeihin.” Kun kirkosta lähtevä joukko perustaa uuden yhteisön, sekin on vain kirkko, jossa ”teeskentelijät ja jumalattomat elävät seurakuntaan sekoittuneina”. Muuta vaihtoehtoa ei ole.

Mainitusta piirteestä seuraa edelleen paradoksaalinen tilanne. Kun luterilainen tunnustus tekee eron historiassa toteutuvan kirkkolaitoksen ja sydänten yhteisön välille, kirkon ratkaisut suhteellistuvat. Tunnustuksellinen teologi ei kirkon omien oppien mukaan ole kirkkolaitoksen orja eikä täysin ev.lut. kirkon käytännön ratkaisujen alainen – uskomatonta, mutta totta.

Riittääkö suvaitsevaisuus?

Kirkon paradoksi ratkeaa tosin toisinaan siten, että instituutio erottaa vikuroivat työntekijät – vaikka ei kykene osoittamaan näitä kirkon Tunnustuskirjojen vastaisiksi. Silloin vallankäyttö astuu teologian edelle. Kirkossa Raamatun tulisi olla kaiken yläpuolella. Siitä huolimatta valtapeli on

käytännössä joskus tätä voimakkaampaa.

Parempi olisi kuitenkin jäädä toinen toistaan sietäen Augustinuksen tielle. Hänen mukaansa seurakunta on *corpus permixtum*, sekalainen seurakunta, pyhistä ja syntisistä koostuva yhteisö. On tietysti hirvittävä ajatus, että "Antikristus istuu Jumalan temppelissä" – kuten Tunnustuskirjamme sanovat – mutta on hyvä joskus pohtia, miksi juuri tuota uumoilevat uskonpuhdistajat väittivät pysyvänsä vielä sellaisessakin kirkossa.

Timo Eskola

Evankeliumi häviää maailmassa ruualle, puhtaalle vedelle, koulutukselle ja muille elämän perusedellytyksille, vaikka nämä eivät saisi sulkea toisiaan pois. Suomeen, kuten muihin pohjoismaihin on kehittynyt katastrofikirjallisuus, joka korostaa ensisijaisesti vastuuta luomakunnasta ja sen transformaatiosta ja pitää lähetystyön yhteyksissä annettua apua ehdollisena ja jopa lähimmäisen rakastamisen käskyn väärinkäyttönä. Luterilaiset seurakunnat ja seurakuntalaiset osallistuvat yhä enemmän hädän ja köyhyyden lievittämiseen, mikä tietenkin on hyvä ja tarpeellista. Mutta jos tätä osallistumista pidetään ilmauksena seurakunnan ja sen jäsenten lähetystehtävän toteuttamisesta, on kokonaisvaltainen lähetysnäkemys onnistunut hävittämään eron Jumalan pelastavan ja ylläpitävän toiminnan välillä.

Pekka Mäkipää

(Iustitia 23, Murroksen merkki – STI 20 vuotta)

Trans4mission Nuorten aikuisten lähetyskonffa
Helsingissä 24.-26.10.2008

**Löydä
paikkasi
lähetystyössä**

**Ilmoittaudu
NYT!**

lahetyskonffa.fi

SEURAKUNTAVIERAILUT

Henrik Perret

- 26.–27.9. Pertunmaa, Raamatun punainen lanka
3.–4.10. Joroinen, Raamatun punainen lanka
8.10. Jyväskylä, Huhtasuon kirkko
9.–11.10. Keswickmötet, Helsingfors
17.–18.10. Hyvinkää, Raamatun pun. lanka
3.11. Åbo, SLEF
3.–7.11. Turku, kirkolliskokous
15.–16.11. Stockholm, Frimodig kyrka

Timo Eskola

- 9.8. Ryttylä, Kansanlähetysoyisto
16.10. Ryttylä, Apologia-tapahtuma
13.11. Ryttylä, raamattukurssi
19.11. Lahti, Studia Generalia, Apologia-luentosarja

IUSTITIA 24 ILMESTYY SYKSYN AIKANA

Teologian ja filosofian tohtori Uuras Saarnivaara oli viidennen herätysliikkeen tunnetuimpia raamatunopettajia. Hänen laaja oppineisuutensa sekä ahkera kirjallinen työnsä vaikuttivat moneen sukupolveen. Saarnivaara sai myös kirkon johdon usein varpailleen terävillä kannanotoillaan. Sata vuotta Saarnivaaran syntymän jälkeen on sopiva aika tarkastella hänen monipolvista elämäänsä ja ajatteluaan.

Iustitian numerossa tarkastellaan Saarnivaaran elämänvaiheiden lisäksi hänen lestadiolaista lähtökohtaansa, hänen Luther-tutkimuksiaan sekä hänen opillisia näkemyksiään. Kirjoittajina toimivat aiheesta väitellyt Ari Auranen, Aila Foltz, Leif Nummela, Jouko Talonen, Matti Väisänen ja Juhani Koivisto.

KIRJATILAUS

IUSTITIA 24

Uuras Saarnivaara – herätysteologi

normaalihinta 10 euroa

opiskelijahinta 6 euroa

Toimitukseen lisätään postituskulut.

Nimi

Osoite

.....

Vakiotilauksen peruutus

Suomen
teologinen
instituutti
maksaa
postimaksun.

Suomen teologinen instituutti

Vastauslähetys

Sopimus 5006510

00003 HELSINKI

SUOMEN TEOLOGINEN INSTITUUTTI

Osoite

Kaisaniemenkatu 13 A 4. kerros
00100 Helsinki

Puhelin

09 668 9550

Faksi

09 6689 5555

Sähköpostit

sti@teolinst.fi

etunimi.sukunimi@teolinst.fi

Kotisivu

www.teolinst.fi

Pankkitili

Sampo 800011-564245

Työntekijät

päsihteeri Henrik Perret (gsm 0500 542 542)

tutkija Timo Eskola (koti 019 722 702)

sihteeri Kirsi Sell (koti 09 505 1796)

Aukiolo: arkisin klo 9–19

Taitto

Kirsi Sell

Painopaikka

Kirjapaino Hermes Oy

Teologinen tutkimus- ja koulutuskeskus.

Seurakuntavierailuja, luentotoimintaa, kirjasto ja lukusali.

Talous vapaaehtoisen kannatuksen varassa.

Vuositukijäsenmaksu 35 euroa (opiskelijat 10 euroa, yhteisöt 100 euroa). Ottaa vastaan kirjalahjoituksia, avustuksia ja testamentteja.

Julkaisee IUSTITIA-nimistä teologista aikakauskirjaa. Tiedotuslehti KULMAKIVI lähetetään jokaiselle tukijäsenelle kuusi kertaa vuodessa.

Hallituksen puheenjohtaja

toiminnanjohtaja Lasse Nikkarikoski

Jäsenjärjestöt

Ev.lut. Lähetysyhdistys Kylväjä

Länsi-Suomen Rukoilevaisten Yhdistys

Suomen Ev.lut. Opiskelija- ja Koululaislähetys

Radiolähetysjärjestö Sanansaattajat

Suomen Ev.lut. Kansanlähetys

Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys

Suomen Raamattuopisto

Svenska Lutherska Evangeliföreningen

SUOMEN TEOLOGINEN
INSTITUUTTI
Kaisaniemenkatu 13 A
00100 HELSINKI

***Kuin lilja kukkikoon maa,
se riemuitkoon
– Kaikki saavat katsella
Herran kunniaa,
meidän Jumalamme
ihanuutta***

Jes 35:1–2

Kannen kuvat: Sinikka Ahvenainen